

EZEK
A ROYAL FIÚK
TÖNKRE-
TESZNEK

erin watt

A ROYAL CSALÁD 2.

MEGTÖRT HERCEG

*fine
selection*

erin watt

A ROYAL CSALÁD 2.

MEGTÖRT
HERCEG

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*A rajongóknak,
akik annyira imádják ezt a sorozatot, mint mi.*

*Ez a könyv nem valós történetet ír le. A nevek, a szereplők,
a helyszínek és az események a szerző képzeletének szüleményei.
Valós eseményekkel, helyekkel és élő vagy elhunyt személyekkel
való egybeesés pusztán csak a véletlen műve.*

I. FEJEZET

REED

SÖTÉTSÉG ÉS CSEND HONOL A HÁZBAN, amikor a hátsó ajtón keresztül a konyha melletti előszobába lépek. Csaknem ezer négyzetméter, és senki sincs itt. Az arcomon vigyor terül szét. A tesóim összevissza mászkálnak, a házvezetőnő sehol, az apám meg elment, ki tudja, hova, így az egész Royal-villa csak a miénk a csajommal.

Fasza!

Lazán átkocogok a konyhán, és felmegyek a hátsó lépcsőn. Remélem, hogy Ella odafent vár az ágyában, édesen és szexin az egyik régi pólóban, amit kölcsönvett, hogy benne aludjon. Még jobb lenne, ha *csak* az volna rajta. Gyorsítva elhaladok a szobám mellett, aztán Easton és végül Gid régi szobájának ajtaja előtt, amíg oda nem érek Ellához. Sajnos zárva. Bekopogok, semmi válasz. A homlokoimat ráncolva előveszem a farzsebemből a telefonomat, és fűrgén írok neki egy üzenetet.

Hol vagy, bébi?

Nem válaszol. A lábamhoz ütögetem a telefonomat. Biztos elment valahova ma este a barátnőjével, Valerie-vel, ami igazából nem is rossz, mert rám fér egy zuhany, mielőtt találkozunk. A srácok rohadt sok füvet szívtak odaát Wade-nél, és nem akarom bevinni a bűzt Ella szobájába.

Újratervezés. Letusolok, megborotválkozom, aztán le vadászom a csajomat. Leveszem a pólómat, összegyűrve megfogom, és a villanyt fel se kapcsolva belököm a szobám ajtaját. Lerúgom a cipőmet, aztán a szőnyegen át az onnan nyíló fürdőbe megyek.

Előbb érzem a szagát, mint hogy látnám.

Mi a...?

Émelyítő rózsaiillat csapja meg az orromat. Az ágy felé fordulok.

– Na ne! – mordulok fel, amikor észreveszem az ágyban fekvő sötét alakot.

Eluralkodik rajtam a bosszúság, miközben visszaballagok az ajtóhoz, hogy felkapcsoljam a villanyt. Rögtön meg is bánom, mert a szobát betöltő halványsárga fény egy olyan nő meztelen alakjára esik, akitől nem akarok semmit.

– Mi a francot csinálsz itt? – vetem oda az apám exbarátnőjének.

– Hiányoztál – feleli negédes mosollyal Brooke Davidson.

Eltátom a számam. Ez most kurvára komoly? Gyorsan kidugom a fejem az ajtón, hogy Ella nem ért-e még vissza. Aztán egyenesen az ágy felé veszem az irányt.

– Kifelé! – dörmögöm, és megragadom az egyik csuklóját, hogy lehúzzam az ágyamról. Bakker, most muszáj lesz ágyneműt húznom, mert ha van valami, ami büdösebb az állott sör meg a fű keverékénél, akkor az Brooke Davidson.

– Miért? Eddig még sohasem panaszkodtál – nyalja meg vörösre festett ajkát úgy, mintha szexinek akarna látszani, de nekem felfordul

tőle a gyomrom. Sok csontváz van a szekrényemben a múltból, amiről Ella nem tud. Sok olyasmi, amitől rögtön elhányná magát. Ez a nő is egy közülük.

– Határozottan emlékszem, hogy megmondtam neked, hogy soha többé nem akarok hozzáérni a ványadt seggedhez.

– Én pedig megmondtam, hogy ne beszélj így velem – olvad le Brooke arcáról az önelégült mosoly.

– Úgy beszélek veled, ahogy akarok – préselem ki a fogaim között. Megint az ajtóra pillantok. Kezdek izzadni a kétségbeeséstől. Brooke nem lehet itt, amikor Ella hazajön.

Hogy az ördögbe magyaráznám ezt meg? A ruhákra téved a pillantásom, amiket Brooke szétszórt a padlón. A ribancos miniruhára, a csipkés fehérneműre meg az egy pár magas sarkúra.

A cipőm pont az övé mellett landolt. Mintha együtt dobáltuk volna le őket.

Felkapom Brooke magas sarkúját a földről, és odadobom az ágyra.

– Akármiben is sántikálsz, nem vagyok rá vevő. Takarodj kifelé a piczába!

Visszadobja nekem a cipőt. Az egyiknek a sarka felhorzsolja a mellkasomat, mielőtt megint a padlón köt ki.

– Vegyél rá!

Megszorítom a tarkómat. Nem tudom, milyen lehetőségeim vannak azon kívül, hogy erőszakkal felemelem és kidobom. Mi a fenét mondok majd, ha Ella rajtakap, ahogy kirángatom Brooke-ot a szobából?

„Ne is törődj velem, bébi! Csak kiviszem a szemetet. Nézd, párszor lefeküdtem az apám barátnőjével, és most, hogy ők szakítottak, szerintem vissza akar kérdezned az ágyamba. Ez egyáltalán nem beteg vagy ilyesmi, ugye?”

Már csak egy zavart nevetés hiányozna a végére.

Ökölbe szorítom magam mellett a kezemet. Gideon mindig mondogatta, hogy önsorsrontó vagyok, de jesszusom, ez már tényleg önsorsrontás felsőfokon. Ez az én művem. Hagytam, hogy az apám iránt érzett harag ágyba vigyen ezzel a ribanccal. Azt mondtam magamban, hogy apa megérdemelte, hogy megdugjam a barátnőjét a háta mögött azok után, amit anyával tett.

Hát fordítva sült el a dolog.

– Vedd fel a ruhádat – sziszegem. – Ennek a beszélgetésnek vége.

Hirtelen elhallgatok, mert lépteket hallok a folyosóról.

A nevemet mondják.

Brooke oldalra biccenti a fejét. Ő is hallja.

Ó, bakker! Bakker! Bakker!

Már a szobám ajtaja elől hallok Ellát.

– Jaj, szupi. Ella hazaért – állapítja meg Brooke, miközben a dobhártyámon dübörög az összevissza pulzusom. – Vannak híreim, amiket szeretnék mindkettőtökkel megosztani.

Valószínűleg ez lesz életem leghülyébb döntése, de csak az jár a fejemben, hogy helyre kell hoznom ezt az egészet. El kell innen tűntetnem ezt a nőt.

Úgyhogy mindent eldobva előrevetem magam. Megfogom Brooke karját, hogy leráncigáljam az ágyról, de az a ribanc leránt. Próbálok nem hozzáérni a meztelen testéhez, de végül elveszítem az egyensúlyomat. Kihaszználja az alkalmat, és ráveti magát a hátamra. Halk kuncogást hallok a fülem mellől, ahogy a készen vásárolt csöcsei hozzápérelődnek a bőrömhöz.

Pánikba esve nézem, ahogy lenyomódik a kilincs.

– Terhes vagyok, és a tiéd a gyerek – suttozja Brooke.

Micsoda?

Megáll az egész világ.

Kinyílik az ajtó. Ella meglát a gyönyörű szemével. Az öröme átfordul döbbenetbe.

– Reed?

A testem kővé dermed, az agyam viszont ezerrel zakatolva igyekszik kiszámolni, hogy mikor voltam legutóbb együtt Brooke-kal. Szent Patrik napján. A medenceparton lógtam Giddel, aki berúgott. Én is berúgtam. Ő nagyon kiakadt valamin. Apán, Savannah-n, Dinah-n és Steve-en. Egyáltalán nem értettem.

Alig jut el a tudatomig, hogy Brooke vihog. Látom Ella arcát, de igazából mégsem. Mondanom kéne valamit, de nem teszem. Túlságosan elfoglalt vagyok. Lefoglal a pánik. Lefoglal a gondolkodás.

Szent Patrik napja... Amikor felbotorkáltam az emeletre, bedőltem az ágyra, és arra ébredtem, hogy meleg és nedves szívást érzek a farkam körül. Tudtam, hogy nem Abby az, mert vele már szakítottam, és amúgy sem az a fajta, aki belopózna a szobámba. Amúgy meg ki vagyok én, hogy visszautasítsak egy ingyen cumit?

Ella eltátja a száját, és mond valamit. Nem hallom. Magával ragad a büntudat és az önutálat örvénye, képtelen vagyok kimászni belőle. Csak bámulni bírok. A csajomra. A legszebb lányra, akit valaha láttam. Nem tudom levenni a szemem az aranyzőke hajáról és a hatalmas kék szeméről, amivel kérlel, hogy magyarázzam meg.

Mondjatok valamit! – utasítom az együttműködni nem hajlandó hangszálaimat.

Nem moccan az ajkam. Hideg érintést érzek a nyakamon, amittől összerезzenek.

Mondj már valamit, a rohadt életbe! Ne hagyd elmenni!

Túl késő. Ella kirohan az ajtón.

A hangos ajtócsapódástól végre magamhoz térek. Nagyjából. Mozdulni még mindig nem bírok. Alig kapok levegőt.

Szent Patrik napja... Az már több mint fél éve volt. Nem sokat tudok a terhes nőkről, de Brooke-on aligha látszik valami. Szóval ki van zárva.

Ki. Van. Zárva.

Ki van zárva, hogy az enyém lenne az a gyerek.

Kipattanok az ágyból, mit sem törődve a vadul remegő kezemmel, és az ajtó felé vetem magam.

– Komolyan? – szólal meg derűsen Brooke. – Utánamész? Hogy fogod ezt megmagyarázni neki, drágaságom?

Dühösen megpördülök a tengelyem körül.

– Istenemre esküszöm, te nő, hogy ha nem takarodsz el a szobámból, akkor kidoblak!

Apa mindig azt mondja, hogy az a férfi, aki kezét emel egy nőre, az a sárga földig süllyed előtte. Úgyhogy sohasem ütöttem még meg nőt. Késztetést sem éreztem rá, amíg meg nem ismertem Brooke Davidsont.

Nem érdekli a fenyegetés. Továbbra is heccel, kimondja az összes félelmemet.

– Mit fogsz hazudni neki? Hogy soha nem értél hozzám? Hogy sohasem kívántál? Szerinted mit fog szólni az a lány, amikor megtudja, hogy megkefélted az apucid csaját? Akar még majd tőled valamit?

Az ajtóra pillantok, ahol már nem áll senki. Tompa zajokat hallok Ella szobája felől. Át akarok rohanni hozzá, de nem tudok. Nem lehet, amíg Brooke itt van a házban. Mi van, ha pucér seggel kirohan innen, és közli, hogy a gyerekeket várja? Azt hogy magyarázzam

meg Ellának? Hogy érjem el, hogy higgyen nekem? Brooke-nak el kell tűnnie, mielőtt Ella elé állok.

– Kifelé! – veszem célba Brooke-ot minden dühömmel.

– Nem is akarod előbb megtudni a baba nemét?

– Nem. Nem akarom.

Szemügyre veszem vékony, meztelen testét, és meglátom a hasán a kis kitüremkedést. Elkap a hányinger. Brooke nem az a fajta, aki meghízna. A külseje az egyetlen fegyvere. Szóval nem hazudik ez a ribanc arról, hogy terhes.

De nem tőlem van a gyerek.

Lehet, hogy az apámtól, de az baromira biztos, hogy *nem* tőlem.

Feltépem az ajtót és kirohanok.

– Ella! – kiáltom. Nem tudom, mit fogok mondani neki, de a semminél biztos jobbat. Még mindig átkozom a fejemet, amiért így lefagytam. Jézusom, mekkora lúzer vagyok!

Gyorsan lefékezek a szobája előtt. Semmi. Aztán meghallom a mély, dörmögő hangot, ahogy egy sportkocsi hátramenetbe kapcsol. Pánikba esve lerohanok a lépcsőn, miközben Brooke úgy vihog mögöttem, mint egy boszorkány halloweenkor.

A bejárati ajtóra vetem magam. Elfelejtettem, hogy kulcsra van zárva, és mire kinyitom, Ellának már nyoma sincs odakint. Biztos fénysebességgel hajtott ki a kapun. A fenébe!

A talpam alatti kövekről eszembe jut, hogy egy szál farmer van rajtam, semmi más. Sarkon fordulok, és hármásával veszem a lépcsőfokokat, de megtorpanok, amikor Brooke megjelenik a lépcsőfordulóban.

– Ki van zárva, hogy tőlem lenne az a gyerek – mordulok rá. Ha tényleg tőlem lenne, Brooke már rég kijátszotta volna ezt a kártyát, és nem tartogatja mostanáig. – Azt is kétlelem, hogy az apámtól

lenne, különben nem vetkőztél volna le a szobámban, mint egy olcsó kurva.

– Attól van, akitől mondom – válaszolja ridegen.

– Hol a bizonyíték?

– Nem kell bizonyíték. Az én szavam áll a tiédde szemben, és mire bármiféle apasági tesztnak megjönne az eredménye, a gyűrű már az ujjamon lesz.

– Sok szerencsét hozzá.

– Nincs szükségem szerencsére. Itt vagy nekem te – fogja meg a karomat, amikor próbálok elmenni mellette.

– Nem. Én sose voltam ott neked – rázom le magamról a kezét.

– Megyek, megkeresem Ellát. Addig maradsz itt, ameddig akarsz, Brooke. Meguntam a játszmáidat.

Fagyos hangon szól utánam, mielőtt visszaérnék a szobámba.

– Ha ráveszed Callumot, hogy megkérje a kezemet, mindenkinek azt fogom mondani, hogy tőle van a gyerek. Ha nem segítesz, mindenki azt fogja hinni, hogy tőled.

– A DNS-teszt ki fogja mutatni, hogy nem tőlem van – álllok meg az ajtómon előtt.

– Lehet – válaszolja csiripelő hangon. – De abból ki fog derülni, hogy egy Royaltól van. Az ilyen tesztek nem mindig tudnak különbséget tenni a rokonok között, pláne apánál és fiúnál. Ez elég lesz ahhoz, hogy Ella kételkedjen. Úgyhogy az a kérdés, Reed: akarod-e, hogy közöljem a világgal és Ellával, hogy apuci leszel? Mert én megteszem. Vagy ha belemész az egyezésbe, senki se fogja megtudni.

Habozok.

– Áll az alku? – kérdezi Brooke.

Összeszorítom a fogamat.

– Ha megteszem... Ha beadom ezt a... Ezt az... – dadogok a megfelelő szót keresve – ...ötletet az apámnak, amit mondtál, akkor békén hagyod Ellát?

– Mire célzol?

– Arra célzok, te ribanc, hogy a szarkavarásod sohasem fogja őt érinteni. Nem beszélsz vele. Még annyit sem, hogy megmagyarázd neki ezt – mutatok a most már felöltözött testére. – Mosolyogva köszönsz neki, de semmi szívkiöntés.

Nem bízom ebben a nőben, viszont ha alkut tudok vele kötni Ella kedvéért – és igen, a sajátomért –, akkor megteszem. Apa magának ásta ezt a vermet. Most majd szépen beleesik megint.

– Megegyeztünk. Megdolgozod az apádat, aztán boldogan élhatsz Ellával, amíg meg nem haltok – hajol le nevetve a cipőjéért Brooke.

– Már ha vissza tudod őt kapni.

2. FEJEZET

KÉT ÓRA MÚLVA TOTÁL KIAKADOK. Elmúlt éjfél, de Ella még nem jött vissza.

Miért nem jön már haza, hogy kiabáljon velem? Hallani akarom tőle, hogy egy seggfej vagyok, akire nem éri meg vesztegetni az idejét. Látni akarom magam előtt, ahogy tüzet okád rám. Azt akarom, hogy ordítson velem, belém rúgjon és behúzzon nekem egyet.

Kurvára akarom őt.

Ránézek a telefonomra. Már órák óta elment. Rácsörgök, de csak kicseng.

Megint hívom, és átirányít hangpostára.

Hol vagy? – írom neki.

Semmi válasz.

Apa aggódik.

A hazugságot bepötyögve azt remélem, hogy erre majd választ kapok, de továbbra is hallgat a telefonom. Lehet, hogy tiltólistára tette a számomat? Fáj a gondolat, viszont nem is annyira örültség, úgyhogy beszaladok a házba, fel az öcsém szobájába. Ella nem tilthatott le mindannyiunkat.

Easton alszik, de az éjjeliszekrényen töltődik a telefonja. Fogom, és írok arról is egy üzenetet. Ella bírja Eastont. Kifizette az adósságát. Neki válaszolni fog, ugye?

Szia! Reed mondta, hogy történt valami. Jól vagy?

Semmi.

Lehet, hogy megállt az út szélén, és a parton sétál? Zsebre vágom az öcsém telefonját, hátha Ella úgy dönt, hogy felveszi velem a kapcsolatot, aztán gyorsan lemegyek a hátsó teraszhoz.

A part teljesen kihalt, úgyhogy lekocogok a négyháznnyira lévő Worthington-birtokhoz. Ott sincs.

Körülnézek a sziklás partszakaszon, ki az óceánra. Nem látok semmit. Sehol senki. Nincs lábnyom a homokban. Semmi.

A dühöm pánikba csap át, ahogy hazarohanok, és beszállok a Range Roverembe. Az indítógombra teszem az ujjamat, közben pedig az öklömmel ütögetem a műszerfalat. Gondolkodj! Gondolkodj! Gondolkodj!

Valerie. Biztos Valerie-nél van.

Alig tíz perc múlva már üresben járatom a motort Val háza előtt, de Ella kék kabriójának semmi nyoma az utcán. Úgy hagyom a motort, kiugrom a Roverből, és odasietek a kocsifeljáróhoz. Hátul sincs ott Ella kocsija.

Megint a telefonomra pillantok. Nem jött üzenet. Eastonnak sem. A kijelző tájékoztat, hogy húsz perc múlva kezdődik a fociadás, ami azt jelenti, hogy Ellát is akkor várják a pékségben, ahol dolgozik. Általában együtt megyünk. Még azután is együtt mentünk, hogy megkapta a kocsiját, amit apa vett neki ajándékba.

Ella azt mondta, hogy azért, mert nem szeret vezetni. Közöltem vele, hogy reggelente úgyis veszélyes vezetni. Hazudtunk egymásnak. Hazudtunk saját magunknak is, mert egyikünk sem akarta bevallani az igazat: hogy nem tudunk ellenállni egymásnak. Legalábbis én nem tudok ellenállni neki. Attól a pillanattól kezdve, hogy hatalmas szemekkel és zárkózott reménykedéssel besétált az ajtón, képtelen vagyok távol tartani magamat tőle.

Az ösztöneim azt súgták, hogy csak a baj lesz vele. Az ösztöneim tévedtek. Vele nincs semmi baj. Velem van. Még mindig.

Mindent Tönkretevő Reed.

Menő becenév lenne, ha nem éppen a saját életemet meg az övét tenném tönkre.

A pékség parkolója üres, amikor megérkezem. Ötpercnyi folyamatos dörömbölés után homlokráncolva megjelenik a tulajdonos. Azt hiszem, Lucynek hívják.

– Csak egy óra múlva nyitunk – tájékoztat.

– Reed Royal vagyok, Ella...

Mije is vagyok? A barátja? A mostohatestvére? Mije?

– ...egyik barátja.

A fenébe, még az se vagyok!

– Itt van? Családi vészhelyzet áll fenn.

– Nem, nem jött be – ráncolja még jobban a homlokát aggodalmában Lucy. – Hívtam, de nem vette fel. Nagyon jó munkaerő, ezért arra gondoltam, hogy lebetegedett, és nem tudott telefonálni.

Összeszorul a szívem. Ella soha, egyetlen napot sem hagyott ki a pékségben, pedig hajnalban kell hozzá kelnie, és három órát dolgoznia iskola előtt.

– Ja, jó. Akkor biztos otthon fekszik az ágyában – motyogom hátrálva.

– Várj csak! – szól utánam Lucy. – Mi folyik itt? Apád tudja, hogy Ella eltűnt?

– Nem tűnt el, hölgyem – fordulok hátra félúton a kocsimhoz. – Otthon van. Beteg, ahogy mondta. Ágyban fekszik.

Kihajtok a parkolóból, és felhívom az edzőmet.

– Nem érek oda az edzésre. Családi vészhelyzet – ismétlem.

Nem foglalkozom a trágár kiabálással, amit Lewis edző rám zúdít. Pillanatokon belül lenyugszik.

– Jól van, fiam. De elvárom, hogy holnap kora reggel idevonszold a seggedet.

– Igenis.

Hazaérve látom, hogy a házvezetőnőnk, Sandra megérkezett reggelit csinálni.

– Láttad Ellát? – kérdezem a telt, barna nőtől.

– Nem mondanám, hogy láttam – néz rá Sandra az órára. – Ilyenkor már nem szokott itthon lenni. És igazából te sem. Mi van? Nincs edzésed?

– Az edző otthoni dolgok miatt lemondta – kamuzom. Átkozottul jól hazudok. Így megy ez, amikor az ember nonstop rejtegeti az igazságot.

– Remélem, semmi komoly – cicceg Sandra.

– Én is – válaszolom. – Én is.

Odafent bemegyek abba a szobába, amelyiket meg kellett volna nézennem, mielőtt elrohantam.

Lehet, hogy beosont, amíg próbáltam megtalálni. De síri csend honol odabent. Még mindig be van vetve az ágya. Az asztala maku-látlan.

A fürdőszobáját is megnézem, ami szintén érintetlennek tűnik. A gardrób dettó. Az összes cucca ott lóg egyforma, fából készült váll-fákon. A cipői szép sorba rendezve a padlón. Bontatlan dobozok és ruhákkal teletömött zacskók is akadnak. Biztos Brooke választotta neki őket.

Próbálok nem rosszul érezni magam, amiért behatolok a privát szférájába, miközben átnézem az éjjeliszekrényét. Üres. Egyszer már átkutattam a szobáját, amikor még nem bíztam benne. Akkor tartott egy verseskötetet és egy férfikarórát a fiókban. Az óra pontosan olyan volt, mint az apámé. Az Ellánál lévő pedig az ő vér szerinti ap-jáé, Steve-é volt.

Megállok a szoba közepén, hogy körülnézzek. Semmi sem utal a jelenlétére.

Nincs itt a telefonja. Nincs itt a könyve. Nincs itt a... Jaj, ne, a francba! Eltűnt a hátizsákja.

Kiszaladok a szobából, egyenesen Eastonhoz.

– Easton! Ébredj, East! – mondom határozottan.

– Mi van? Idő van? – pattan ki a szeme, aztán hunyorogni kezd. – A francba! Elkések az edzésről. Te miért nem vagy már ott?

Kiugrik az ágyból, de elkapom a karját, mielőtt elrohanhatna.

– Nem megyünk edzésre. Már odaszóltam.

– Mi? Miért...?

– Hagyjuk ezt most! Mennyi volt az adósságod?

– A micsodám?

– Mennyivel tartoztál a fogadás miatt?

– Nyolc rugóval – pislog rám. – Miért?

– Akkor Ellának nagyjából kétezre maradt, ugye? – számolom ki gyorsan.

– Ellának? – ráncolja a homlokát East. – Mi van vele?

– Szerintem lelépett.

– Hova lépett le?

– Megszökött. El innen – dörmögöm. Elvonszolom magam az ágytól, és odaballagok az ablakhoz.

– Apa fizetett neki, hogy itt maradjon. Tízezer dollárt adott neki. Gondolj bele, East! Fizetnie kellett ennek az árvának, aki vetkőzésből élt, hogy velünk éljen. És valószínűleg minden hónapban fizetni akart neki ennyit.

– Miért ment el? – értetlenkedik félálomban East.

Még mindig kifelé bámulok az ablakon. Amint magához tér, rá fog jönni.

– Mit műveltél?

Ja, erről beszélék.

Recseg a padló, ahogy járkálni kezd a szobában. Fojtott káromkodást hallok a hátam mögül, miközben öltözik.

– Mindegy – vágom rá türelmetlenül. Odafordulok, és gyorsan felsorolom, merre jártam eddig. – Szerinted hol lehet?

– Elég pénze van egy repülőjegyre.

– De körültekintően bánik a pénzzel. Alig költött valamire, amióta itt van.

Easton elgondolkodva bólint. Aztán találkozik a tekintetünk, és egyszerre bólintunk, mintha mi lennénk a Royal-ház ikrei, nem pedig Sawyer és Sebastian, a tesóink.

– GPS!

Felhívjuk az Atlantic Aviation navigációs részlegét. Apa minden kocsiba beszereltette a nyomkövetőt, amit valaha is vásárolt.

A segítőkéz asszisztens azt mondja, hogy az új Audi S5 a buszpályaudvarnál parkol.

Már kint is vagyunk az ajtón, mielőtt felolvashatná a címet.

– Tizenhét éves. Nagyjából ilyen magas – emelem a kezem az állam alá, amikor személyleírást adok Elláról a jegyárusnak. – Szőke haj, kék szem.

Olyan kék, mint az Atlanti-óceán: viharszürke és hűvös mélykék keveredik benne. Nemegyszer elvesztem már a tekintetében.

– Meg kell találnunk – teszem hozzá.

– Ja, igen! – csettint a nyelvével a jegyárus. – Nagyon gyorsan el akart innen menni. Gainesville-be vett jegyet. Tudjátok, meghalt a nagymamája.

East és én mindketten bólintunk.

– Mikor indult el a busz?

– Ó, hát órákkal ezelőtt. Mostanra már oda is ért – rázza a fejét kétségbeesetten a hölgy. – Úgy sírt, mintha meg akarna szakadni az szíve. Ritkán lát már az ember ilyet, hogy a gyerekek így törődjenek az öregekkel. Aranyos volt. Szörnyen sajnáltam.

Eastnek ökölbe szorul mellettem a keze. Sugárzik belőle a düh. Ha kettesben lennénk, az egyik ökle már az arcomban landolt volna.

– Köszönjük.

– Szívesen, drágám – búcsúzik egy biccentéssel a hölgy.

Az épületből kilépve megállunk Ella kocsijánál. Kinyújtom a tengeremet, Easton pedig belecsapja az Audi pótkulcsát.

Odabent megtalálom Ella slusszkulcsát a két ülés közötti konzolon a verseskötettel együtt, aminek mintha a tulajdonlap lenne bedugva az oldalai közé.

A kesztyűtartóban ott hever a telefonja, aminek a kijelzőjén még látszanak a tőlem kapott olvasatlan üzenetek.

Mindent hátrahagyott. Mindent, aminek köze van a Royal családhoz.

– El kell mennünk Gainesville-be – közli tömören Easton.

– Tudom.

– Szóljunk apának?

Callum Royal tájékoztatása azt jelentené, hogy mehetnénk a repülőgéppel. Egy óra múlva ott lennénk. Máskülönben hat és fél órát vezetnénk.

– Nem tudom.

Most már kevésbé érzem sürgősnek, hogy megtaláljam, mert tudom, hol van. Eljuthatok hozzá. Csak el kell döntenem, hogyan közelítsem meg.

– Mit csináltál? – követeli megint a választ az öcsém.

Nem állok készen az utálatra, amit kapni fogok ezért, úgyhogy inkább csendben maradok.

– Reed!

– Rajtakapott Brooke-kal – felelem rekedten.

– Brooke-kal? – tátja el a száját. – Apa Brooke-jával?

– Igen.

Ráveszem magamat, hogy East szemébe nézzek.

– Mi a franc? Hányszor voltál te Brooke-kal?

– Párszor – vallom be. – De már nem mostanában. Pláne nem tegnap este. Hozzá sem értem, East.

Megfeszül az állkapcsa. Úgy be akar húzni nekem egyet, hogy mindjárt belepusztul, de nem teszi meg. Mások előtt nem. Ő is ugyanazt hallotta anyától, mint én. „Tartsátok meg a Royal család jó hírnevét, fiúk! Könnyű tönkretenni, de sokkal nehezebb felépíteni.”

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– A töködnél fogva kéne felakasztani téged – köp a lábam elé. – Ha nem találod meg Ellát, és nem hozod vissza, én leszek az első, aki gondoskodik erről.

– Ez fairnek hangzik.

Próbálom megőrizni a nyugalمامat. Semmi értelme kiborulni. Semmi értelme a feje tetejére állítani ezt a kocsit. Semmi értelme kiabálni, bár legszívesebben kinyitnám a számat, és kiereszteném az összes dühömet és önutálatomat.

– Fairnek? – horkan fel East. – Szóval te le se szarod, hogy Ellát egy egyetemi városban részegek taperolják?

– Túlélő típus. Biztosra veszem, hogy jól van.

Ez olyan nevetségesen hangzik, hogy szó szerint öklendezve bukik ki belőlem. Ella gyönyörű lány, aki teljesen egyedül van. Nem lehet tudni, mi minden történhet vele.

– Haza akarod vinni a kocsiját, mielőtt elindulunk Gainesville-be? Easton tátott szájjal néz rám.

– Na? – sürgetem.

– Persze, miért is ne – tépi ki a kulcsot a kezemből. – Kit érdekel, hogy egy tizenhét éves bomba csaj teljesen egyedül van, és majdnem kétezer dolcsi készpénz van nála?

Ökölbe szorul a kezem, East pedig folytatja:

– Kizárt dolog, hogy valami beszívott fickó ránéz, és azt gondolja, hogy jó, ez a százhatvan centis csaj annyit se nyom, mint a fél lábam, úgyszólván könnyű préda.

Egyre nehezebben kapok levegőt. Az öcsém továbbra sem kímél.

– És biztos csak csupa jó szándékú fickóval találkozik. Egyikük sem fogja bevonzolni egy sötét sikátorba, hogy többen is átmenjenek rajta, amíg...

– Kuss legyen! – mordulok rá.